Robin Hood FLOUR

איערע יום־טוב־דיקע חלות און געבעקסן
וועלן האבן א בעסערן טעם און פיינערן געשמאק, ווען איר באקט מיט ראבין הוד מעל

דעם
רב'ס טאָכטער
א העכסט שפּאַנענדיקער ראָמאַן פון דעם אידישן לעבן אין מיטל־אַלטער
פון לעאָן וויעזענפעלד

(פאָרזעצונג)

— מוטער! — האט עמעריך אויס־גערופן — מוטער, איך האב נים גע־קאנט אנדערש האנדלען, ווייל די פריי־צעסן איז נים נאך מיין נעשמאק. זי איז נים די פרוי, ווענן וועלכע ר איך האב גע'חלום'ט, ווענן וועלכער איך האב פאנטאזירט . . .. זי איז ווייט, זייער זייט פון מיר, און איך וואלט קיינמאל נים געווען גליקלאך ווענן איך וואלט זי נעמאכט פאר מיין פרוי.

— דאס רעדסטו אזוי ווייל דו האסט זיך פארליבט אין א שמוציקער אידי־שער מיידל! — האט די פרינצעסן מיט כעס אויסגערופן.

איינזעענדיק, אז דער ווערטער־מאכף צווישן דער פרינצעסן און דעם פרינץ וועט זיי פארפירן צו ווייט און האבן ווייטערייכנדע פאלגן, האט זיך דער גוטמוטיקער קאנצלער אריינגע־מישט, און ער האט מיט אלע כחות געווזוכט צו באראויקן דער פרינצעסן. נאך א ווייל האט זיך עס אים איינ־געגעבן.

— גוט, איך וועל גערן אלץ פאר־געסן, — האט די פרינצעסן געזאגט, — איך וועל דיר מוחל זיין. אבער איך וועל דאס טאן נאר אונטער איין באדינג: אויב דו וועסט באלד, מאר־נען פארלאזן טירנא און דו וועסט אפ־פארן קיין טעשען.

קיין טעשען? — האט דער פרינץ אין דער גרעסטער איבערראשונג אנים־גערופן.

— יא, — האט די פרינצעסן גע־ענטפערט, — דו מוזט באלד פארן קיין טעשען, זיך דארטן אנטשולדיקן פאר דער פירסטן אלעקסאנדרא און אי־ן בערהויפט פאר דער פרינצעסן העלענא, און ביי איר בעטן איר האנט. איך בין זיכער, אז זיי וועלן דיר מוחל זיין אין זיי וועלן דיר אויפנעמען מיט אפע־נע הענט.

— אבער מוטער, — האט דער פרינץ נעשאמלט, — איך האב דאך אייך שוין פריער געזאגט, אז איך וועל די פרינצעסן קיינמאל נים קאנען ליבן מיט מיין גאנצן הארצן און נש־מה . . .

— דאס זיינען דערקלערונגען, וועל־כע דו וועסט קאנען מאכן דיין אי־דישער גליבטער, — האט די פרינ־צעסן צו דער אלטער קעניגין גערופן, — דאס איז אלץ נים אמת, אלץ לוגן! דו ווייסט, אז דו ליבסט דיין מוטער, אז דו ווייסט, אז דו ווייסט, אז דו ווייסט